

Věříš v život po porodu?

*Imaginární rozhovor dvojčátek před narozením
(volně převyprávěla Ilka Pacovská podle námětu, který
dorazil mailem)*

„Je tu těsno, nemohu se ani pořádně protáhnout. Chci někam jinam.“

„Já taky, ale bojím se. Věříš v život po porodu?“

„No jasně. Bude to nádhera. Spousta světla, volný prostor, nové úžasné věci...“

„Dostaneme se někam, odkud se ještě nikdo nevrátil. Co když se nám při tom přetrhne šňůra, která nás živí, co když tam nebude teplo a bezpečí? Umřeme hladu.“

„Neumřeme. Něco mi říká, že bychom měli sát ústy.“

„Jíst pusou? To je ale směšné.“

„Taky se možná jednou budeme pohybovat sami a bez šňůry!“

„Kam na ty divné nápady chodíš?“

„Nevím, prostě se mi jen tak líhnou v hlavě, když na nás máma mluví.“

„Ty věříš na mámu?“

„Samozejmě. Až přijde náš čas, máma se o nás postará.“

„Jaká máma, copak jsi ji někdy viděl?“

„Ne.“

„Podle mě máma neexistuje.“

„Jenže já na ni věřím. Když jsme občas zticha a v klidu, můžeš zaslechnout, jak zpívá, nebo cítit, jak hladí náš svět. Víš, já si fakt myslím, že opravdový život nás čeká až potom...“

„Bojím se. Taky bych chtěl věřit na mámu... a na život po porodu... ale co když nás už nic hezkého nečeká? Co když bude porod bolet? A co když tam na druhé straně zažijeme jen nepohodlí, zimu, hlad nebo úplný konec všeho?“

„Uklidni se a přestaň mě kopat do hlavy. Máma určitě existuje a je tady všude kolem nás. Copak necítíš její lásku?“

„A jak taková máma vypadá?“

„To nevím. Ale zkusíme to zjistit. Co ty na to, bráško?“

„Dobře, bráško, ale ty jdeš první!“

Hledala jsem na internetu autora, ale našla jsem jen několik rozporuplných odkazů na to, kde se nápad na tenhle rozhovor vylíhl. Vyberte si:

Prevzato z knihy Kornelia Novaka Krizem krazem na scene.

Převzato z časopisu YOU, (3/2002, str.30)

(You, 3/2003)